

Απόφαση **1690 / 2019** (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 1690/2019

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ-(ΩΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αρτεμισία Παναγιώτου, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη (σύμφωνα με την υπ'αριθμ.194/2019 πράξη του Προέδρου του Αρείου Πάγου), Γεώργιο Αναστασάκο - Εισηγητή, Ευφροσύνη Καλογεράτου - Ευαγγέλου, Πηνελόπη Παρτσαλίδου - Κομνηνού και Αλεξάνδρα Σιούτη, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε ως συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 15 και 29 Οκτωβρίου 2019, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Αριστέας Θεοδόση (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την έφεση της εκκαλούσας - εκζητούμενης ...του .. και ..., που γεννήθηκε στο .... στις ....., υπηκόου ....., κρατούμενης στο Κατάστημα Κράτησης Γυναικών ....., η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο με τις συνηγόρους της υπερασπίσεως της Μαρία Παπαμηνά και Στεφάνια Προύντζου, κατά της υπ'αριθμ.29/2019 απόφασης του Συμβουλίου Εφετών Θράκης. Το Συμβούλιο Εφετών Θράκης με την ως άνω απόφασή του γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεως της ανωτέρω στο κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν.

Κατά της αποφάσεως αυτής η εκζητούμενη και τώρα εκκαλούσα, άσκησε την με αριθμό και ημερομηνία 781/4 Σεπτεμβρίου 2019 έφεση, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του Εφετείου Θράκης Ευάγγελο Ζελεκίδη, και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1237/19. Προκειμένης συζητήσεως

Αφού άκουσε την εκζητούμενη και τους συνηγόρους υπερασπίσεως της, που με προφορική ανάπτυξη ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και την Αντεισαγγελέα η οποία πρότεινε:

A) Να γίνει τυπικά δεκτή η υπ' αριθμ. 781/4-9-2019 έφεση της εκζητούμενης κατά της υπ' αριθμ. 29/3-9-2019 αποφάσεως του Συμβουλίου Εφετών Θράκης, B) να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη έφεση ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να γνωμοδοτήσει το δικαστήριο κατά της έκδοσης, Γ) να εξαφανισθεί η παραπάνω απόφαση, κατά το μέρος που γνωμοδοτεί υπέρ της έκδοσης στο Κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν της ανωτέρω εκζητούμενης, προκειμένου να δικασθεί για τις αξιόποινες πράξεις: α) της αρπαγής ανηλίκου και β) της πλαστογραφίας, που φέρεται ότι τέλεσε στο Ιράν το Δεκέμβριο του έτους 2018, οι οποίες προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 523, 535 και 621 του Ισλαμικού Ποινικού Κώδικα και Δ) να αρθεί η κράτηση της άνω εκζητούμενης, αν δεν κρατείται για άλλη αιτία, καταργουμένης της διατάξεως της εκκαλουμένης, με την οποία διατηρήθηκε η κράτηση της εκζητούμενης, διαταχθείσα με το υπ' αριθμ. 201/2019 ένταλμα της Προέδρου Εφετών Θράκης.

## ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 450 και 451 παρ. 1 ΚΠΔ, προκύπτει ότι, κατά της οριστικής απόφασης του συμβουλίου εφετών, με την οποία τούτο γνωμοδότησε επί αιτήσεως εκδόσεως επιτρέπεται στον εκζητούμενο και στον εισαγγελέα Εφετών να ασκήσουν έφεση στον Άρειο Πάγο, μέσα σε πέντε ημέρες από τη δημοσίευση της απόφασης, με σύνταξη σχετικής έκθεσης από το γραμματέα εφετών. Στην προκείμενη περίπτωση, η κρινόμενη, από 4-9-2019 (υπ'αρ.781/2019) έφεση της ... του υπηκόου ... και ήδη κρατουμένης, στο Γενικό Κατάστημα Κράτησης ..., που ασκήθηκε ενώπιον του Γραμματέα Εφετών Θράκης κατά της απόφασης 29/2019 του Συμβουλίου Εφετών Θράκης, με την οποία γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεώς της στο Κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, προκειμένου να δικαστεί για τις αξιόποινες πράξεις α) της αρπαγής ανηλίκου και β) της πλαστογραφίας, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα. Συνεπώς, είναι παραδεκτή και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω ως προς τη βασιμότητα των λόγων της.

II. Κατά το άρθρο 28 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και την θέσή τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου, κατά δε το άρθρο 436 παρ. 1 του Κ.Π.Δ. αν δεν υπάρχει σύμβαση, οι όροι και η διαδικασία της εκδόσεως αλλοδαπών εγκληματιών ρυθμίζονται από τις διατάξεις των επομένων άρθρων (ήτοι των άρθρων 437-457 του Κ.Π.Δ.), οι οποίες εφαρμόζονται ακόμη και αν υπάρχει σύμβαση αν δεν έρχονται σε αντίθεση με αυτή, καθώς και στα σημεία που δεν προβλέπει η σύμβαση. Κατά το άρθρο 437, η έκδοση αλλοδαπού επιτρέπεται: (α) όταν αυτός κατηγορείται για αξιόποινη πράξη εναντίον της οποίας απειλείται και από τον ελληνικό ποινικό νόμο και από τον νόμο του κράτους που ζητεί την έκδοση, στερητική της ελευθερίας ποινή, της οποίας το ανώτατο όριο είναι δυο έτη και πάνω. Σε περίπτωση συρροής εγκλημάτων, η έκδοση επιτρέπεται για όλα, αν ένα από αυτά τιμωρείται με την παραπάνω ποινή. Αν το πρόσωπο του οποίου ζητείται η έκδοση καταδικάστηκε προηγουμένως αμετάκλητα από δικαστήριο οποιουδήποτε κράτους σε στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον τριών μηνών για έγκλημα που δεν αναφέρεται στο άρθρο 438 στοιχ. γ' και εφόσον η έκδοσή του ζητείται για έγκλημα που τελέστηκε σε υποτροπή και κατά τον ελληνικό ποινικό νόμο και κατά τον νόμο του κράτους που ζητεί την έκδοσή του, η έκδοση μπορεί να επιτραπεί αν το έγκλημα αυτό τιμωρείται ως πλημμέλημα με οποιαδήποτε ποινή στερητική της ελευθερίας, β) όταν τα δικαστήρια του κράτους που τα ζητούν καταδίκασαν τον εκζητούμενο αμετάκλητα σε στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους για αξιόποινη πράξη την οποία και οι ελληνικοί ποινικοί νόμοι και οι νόμοι του κράτους που ζητεί την έκδοση τη χαρακτηρίζουν ως πλημμέλημα ή κακούργημα και γ) όταν αυτός συναινεί ρητά να παραδοθεί στο κράτος που ζητεί την έκδοση του. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 438 Κ.Π.Δ., η έκδοση απαγορεύεται: α)... β)... γ) αν πρόκειται για έγκλημα που κατά τους ελληνικούς νόμους χαρακτηρίζεται ως πολιτικό, στρατιωτικό ... ή όταν από τις περιστάσεις προκύπτει ότι η έκδοση ζητείται για λόγους πολιτικούς, δ) αν σύμφωνα με τους νόμους του κράτους που ζητεί την έκδοση ή του Ελληνικού

Κράτους ή του κράτους όπου τελέστηκε το έγκλημα, έχει ανακύψει, ήδη πριν από την απόφαση για την έκδοση, νόμιμος λόγος που εμποδίζει τη δίωξη ή την εκτέλεση της ποινής ή αποκλείει ή εξαλείφει το αξιόποινο, ε) αν πιθανολογείται ότι ο εκζητούμενος θα διωχθεί από το κράτος στο οποίο παραδίδεται για πράξη διαφορετική από εκείνη για την οποία ζητείται η έκδοση. στ) αν πιθανολογείται ότι θα υποβληθεί σε διακρίνουσα μεταχείριση για λόγους φυλετικούς, θρησκευτικούς, πολιτικούς ή εξαιτίας της εθνικότητάς του ή ότι θα υποβληθεί σε μεταχείριση αντίθετη προς την ανθρωπινή αξιοπρέπεια και ότι θα διακυβευτούν τα ανθρωπina δικαιώματά του, ζ) αν κατά το δίκαιο του εκζητούντος κράτους προβλέπεται για την αξιόποινη πράξη η ποινή του θανάτου και η)... Στην προκειμένη περίπτωση, επειδή δεν υπάρχει κάποια διμερής ή άλλη διεθνής σύμβαση μεταξύ Ελλάδος και Ιράν που να ρυθμίζει τα θέματα εκδόσεως υπηκόων των δυο χωρών, οι ανωτέρω διατάξεις εφαρμόζονται και όσον αφορά στη διαδικασία εκδόσεως υπηκόου Ιράν. Τέλος, η διάταξη του άρθρου 1Α της Σύμβασης της Γενεύης (προσχηματική ποινική δίωξη, σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων κ.λπ.), δεν ασκεί έννομη επιρροή στην προκειμένη δίκη, καθόσον η σχετική διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 του π.δ. 114/2010, όπως αυτή αντικ. με το άρθρο 35 παρ. 4 του π.δ. 113/2013 "... Κανένας δεν εκδίδεται πριν εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της αίτησης του (για διεθνή προστασία ή άσυλο), εφόσον επικαλείται φόβο δίωξης στο εκζητούν κράτος", αναφέρεται στη μη έκδοση του εκζητούμενου από τον αρμόδιο γι' αυτό, κατά το άρθρο 452 παρ. 1 Κ.Π.Δ., Υπουργό Δικαιοσύνης, εφόσον προηγήθηκε αμετάκλητη γνωμοδότηση υπέρ της έκδοσης από το συμβούλιο Εφετών ή του Αρείου Πάγου και δεν τάσσεται ως στοιχείο που κωλύει (μέχρι την τελεσίδικη παραδοχή ή απόρριψη της αίτησης ασύλου) τη συζήτηση ή τη λήψη σχετικής απόφασης για την έκδοση ή μη του εκζητούμενου από το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο, το οποίο, για τη διαμόρφωση της γνωμοδοτικής κρίσης του, εξετάζει και συναξιολογεί (με τα λοιπά στοιχεία) και τη βασιμότητα του επικαλούμενου φόβου δίωξης ως ενδεχομένου νομίμου λόγου που εμποδίζει την έκδοση, κατά τα άρθρα 3 της Ε.Σ.Ε. και 43S περ. γ' και ε' ΚΠΔ. (Α.Π. 301/2017, 341/2017, 1324/2016, 1366/2016, 311/2015, 1088/2015 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω κατά τη διάταξη του άρθρου 5 του ΠΔ 114/2010 με το οποίο καθορίζονται οι διαδικασίες χορήγησης - ανάκλησης του καθεστώτος του πρόσφυγα, ορίζεται στην παρ. 1 αυτής ότι "οι αιτούντες άσυλο επιτρέπεται να παραμείνουν στη χώρα μέχρι την ολοκλήρωση της διοικητικής διαδικασίας εξέτασης της αίτησης και δεν απομακρύνονται με οποιονδήποτε τρόπο. Κατά την παρ. 2 της ως άνω διάταξης ορίζεται ότι η προηγούμενη παράγραφος δεν εφαρμόζεται: α) στις περιπτώσεις όπου οι αρχές παραδίδουν ή εκδίδουν τον ενδιαφερόμενο είτε σε άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν.3251/2004, είτε σε τρίτη χώρα ή σε διεθνή ποινικά δικαστήρια, με βάση τις διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας. Η σύλληψη ή η έκδοση δεν πρέπει να οδηγεί σε επαναπροώθηση του ενδιαφερομένου που είναι αντίθετη με το άρθρο 33 παρ. 1 της Σύμβασης της Γενεύης. Κανένας δεν εκδίδεται πριν εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της αιτήσεώς του, εφόσον επικαλείται φόβο δίωξης στο εκζητούν κράτος". Τέλος, από τις διατάξεις του άρθρου 443 του ΚΠΔ προκύπτουν τα εξής : 1. Αν πρόκειται για την περίπτωση του άρθρου 437 στοιχ. α', στην αίτηση που διαβιβάζεται με τη διπλωματική οδό πρέπει να επισυνάπτονται το κατηγορητήριο, το ένταλμα σύλληψης ή οποιαδήποτε άλλη δικαστική πράξη που έχει το ίδιο κύρος με αυτά και (αν δεν υπάρχει συνθήκη που να το εμποδίζει) όσα έγγραφα απαιτούνται ώστε να βεβαιωθεί ότι υπάρχουν ενδείξεις ενοχής επαρκείς για να παραπεμφθεί σε δίκη εκείνος για τον οποίο ζητείται η έκδοση. Αν πρόκειται για την περίπτωση του άρθρου 437 στοιχ. β', στην αίτηση πρέπει να

επισυνάπτονται η απόφαση εναντίον εκείνου για τον οποίο ζητείται η έκδοση και οι αποδείξεις ότι είναι αμετάκλητη. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να διαβιβάζεται ταυτόχρονα αντίγραφο του νόμου ο οποίος ισχύει στο κράτος που ζητεί την έκδοση και τιμωρεί την πράξη ακόμη, συνοπτική περιγραφή των περιστατικών του εγκλήματος και, τέλος, ακριβής περιγραφή των χαρακτηριστικών εκείνου για τον οποίο ζητείται η έκδοση, μαζί με τη φωτογραφία του και τα δακτυλικά του αποτυπώματα, αν αυτό είναι δυνατό. Όλα αυτά τα έγγραφα μπορούν να προσκομίζονται και σε αντίγραφα επικυρωμένα από το δικαστήριο ή από οποιαδήποτε άλλη αρμόδια αρχή του κράτους που ζητεί την έκδοση. 2. Η αίτηση για την έκδοση, μαζί με τα έγγραφα που απαιτούνται κατά την παρ. 1 και με την επικυρωμένη μετάφρασή τους, διαβιβάζονται από τον Υπουργό Εξωτερικών στον Υπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Ο τελευταίος, αφού ελέγξει τη νομιμότητα της αίτησης, τη στέλνει μαζί με τα έγγραφα, και με τη φροντίδα του εισαγγελέα εφετών, στον πρόεδρο εφετών στην περιφέρεια του οποίου διαμένει εκείνος για τον οποίο ζητείται η έκδοση. Περαιτέρω, είναι επιβεβλημένο τα εγκλήματα για τα οποία ζητείται η έκδοση να καθορίζονται σαφώς και με συγκεκριμένο τρόπο στην αίτηση του αιτούντος μέρους και στην αντίστοιχη διωκτική πράξη (ένταλμα σύλληψης ή εκτελεστή καταδικαστική απόφαση). Ειδικότερα, απαιτείται περιγραφή των περιστάσεων τέλεσης των εγκλημάτων αυτών, στις οποίες περιλαμβάνονται ο χρόνος και ο τόπος τέλεσης καθώς και η μορφή της συμμετοχής του εκζητούμενου στις αξιόποινες πράξεις. Τούτο ενισχύεται και από την καθιερούμενη με τις διατάξεις αρχή της ειδικότητας, σύμφωνα με την οποία η έκδοση γίνεται για έγκλημα ειδικώς οριζόμενο, τόσο στην αίτηση όσο και στην πράξη του Υπουργού Δικαιοσύνης που διατάσσει την έκδοση και όχι για μια άλλη πράξη, δηλαδή για πράξη διαφορετική απ' αυτήν που αναφέρεται στην αίτηση κατά τα συγκροτούντα την υπόσταση αυτής στοιχεία. Με την αρχή της ειδικότητας, που θεωρείται γενικά αναγνωρισμένος κανόνας του διεθνούς δικαίου και εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση έκδοσης περιορίζεται η κυριαρχική εξουσία του εκζητήσαντος κράτους.

Συνεπώς, το κράτος που ζητεί την έκδοση δεν μπορεί να διώξει τον εκζητούμενο για πράξεις προγενέστερες της παραδόσεως άλλες από εκείνες για τις οποίες χορηγήθηκε η έκδοση, πλην ορισμένων εξαιρέσεων. Η αρχή της ειδικότητας θεμελιώνεται στην κυριαρχία του εκδίδοντος κράτους και συνδέεται με το συμφέρον του να μη διωχθεί το εκδιδόμενο πρόσωπο για πολιτικούς σκοπούς επιδιώκει δηλαδή να αποκλείσει το ενδεχόμενο να τιμωρηθεί ο εκζητούμενος και για πολιτικά εγκλήματα. Αν το εκζητούν κράτος μπορούσε να διώξει τον εκδοθέντα και για πράξεις άλλες από εκείνες για τις οποίες εκδόθηκε, η καταστρατήγηση των περιορισμών της έκδοσης και κυρίως της μη δίωξης για πολιτικά εγκλήματα θα ήταν ευχερής. Πολιτικό έγκλημα δε, είναι το έγκλημα που απευθύνεται αμέσως κατά της πολιτείας και τείνει στην ανατροπή ή αλλοίωση της νομίμου κατά το πολίτευμα κοινωνικοοικονομικής τάξεως ενώ συναφές προς πολιτικό έγκλημα είναι το έγκλημα που αμέσως παρασκευάζει τα μέσα για τη διάπραξη πολιτικού εγκλήματος (Α. Π. 1260/1987). Έτσι, εφόσον η έκδοση συντελείται σε εκτέλεση μιας συμφωνίας μεταξύ δύο τουλάχιστον κρατών, δεν μπορεί να παράγει αποτελέσματα πέραν εκείνων που έχουν συμφωνηθεί. Αλλά και πέραν αυτού ή αρχή της ειδικότητας εξασφαλίζει την ορθή εφαρμογή των αρχών της διπλής εγκληματικότητας και της αμοιβαιότητας, σύμφωνα με τις οποίες η έκδοση επιτρέπεται μόνο για εκείνες τις πράξεις που είναι αξιόποινες και κατά το δίκαιο του εκδίδοντος κράτους. Διότι αλλιώς, αν δηλαδή το κράτος που πέτυχε την έκδοση μπορούσε να δικάζει ανεξέλεγκτα και για πράξεις μη καλυπτόμενες από την

τελευταία, οι ανωτέρω αρχές θα μπορούσαν ευχερώς να καταστούν γράμμα κενό περιεχομένου (Α.Π. 462/1992 ολομ. Ελλ.Δνη 1992-939, Α.Π. 276/2011 αδημ., Α.Π. 132/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η υποχρέωση για εξειδίκευση, συγκεκριμενοποίηση και ακριβή καθορισμό της διωκόμενης πράξεως για την έκδοση θεμελιώνεται και στις αυξημένης τυπικής ισχύος και έχουσες υπερνομοθετική ισχύ (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος) διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.) και ειδικότερα στο άρθρο 6 παρ. 3 αυτής (δικαίωμα σε δίκαιη δίκη και ειδικότερα δικαιώματα του κατηγορουμένου να πληροφορηθεί με λεπτομέρεια τη φύση και το λόγο της εναντίον του κατηγορίας), καθώς και στο άρθρο 14 παρ. 3 περ. α' του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη στις 16-12-1966 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν.2462/1997. Ακόμη, πρέπει να σημειωθεί, ότι τα κράτη που έχουν κυρώσει τα ως άνω κείμενα, στο μέτρο που αυτοπεριορίζονται στην ποινική τους εξουσία, υποχρεούνται, όχι μόνο να μην αγνοούν, αλλά και να εφαρμόζουν τις διατάξεις αυτές (Α.Π. 276/2011).

Επομένως, δεν χωρεί έκδοση αν η αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η έκδοση, θεωρείται από το άλλο μέρος ως πολιτική εγκληματική πράξη ή ως συναφής με τέτοια πράξη ή αν το μέρος από το οποίο ζητείται η έκδοση, έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι η αίτηση έκδοσης, που αιτιολογείται για κάποια παράβαση του κοινού δικαίου, έχει υποβληθεί με σκοπό τη δίωξη ή την τιμωρία ατόμου για τα φυλετικά, θρησκευτικά, πολιτικά ή εθνικά του φρονήματα ή ότι η θέση του διατρέχει κίνδυνο να επιδεινωθεί από τον ένα ή τον άλλο από τους λόγους αυτούς. Εξάλλου, κατά το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ (Ν.53/1974), κανένας δεν επιτρέπεται να υποβληθεί σε βασανιστήρια ούτε σε ποινές ή μεταχείριση απάνθρωπες ή εξευτελιστικές. Ενώ, κατά το άρθρο 6 παρ.1 αυτής, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια, δημόσια και μέσα σε λογική προθεσμία από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει κατασταθεί από τον νόμο, το οποίο θα αποφασίσει είτε για αμφισβητήσεις σχετικά με δικαιώματα και υποχρεώσεις του αστικής φύσης είτε για τη βασιμότητα κάθε εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσης, κατά δε το ίδιο άρθρο 6 παρ. 3 περιπτ. α' αυτής, ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να πληροφορηθεί, μέσα στη συντομότερη προθεσμία, σε γλώσσα που κατανοεί και με λεπτομέρεια, τη φύση και τον λόγο της εναντίον του κατηγορίας. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι απαιτείται τα εγκλήματα, για τα οποία ζητείται η έκδοση, να προσδιορίζονται κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο στη σχετική αίτηση και στην αντίστοιχη διωκτική πράξη, με επαρκή περιγραφή του χρόνου, τόπου, τρόπου και λοιπών περιστάσεων τέλεσής τους και της μορφής συμμετοχής του εκζητούμενου σ' αυτή. Αυτό επιβάλλεται και από την αρχή της ειδικότητας, και ακόμη βρίσκει έρεισμα και στις υπερνομοθετικής ισχύος (αρ. 28Σ.) διατάξεις του παραπάνω άρθρου 6 παρ. 3 της ΕΣΔΑ (δικαίωμα του κατηγορουμένου να πληροφορηθεί λεπτομερειακά τη φύση και τον λόγο της σχετικής κατηγορίας) και του άρθρου 14 παρ.3 περ. α' του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη στις 16-12-1966 και κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν.2462/1997 (Α.Π. 301, 341/2017 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις του άρθρου 3 του Ν.1782/1988 με τον οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης "Κανένα κράτος μέρος δεν θα απελαύνει δεν θα επαναπροωθηθεί ούτε θα εκδίδει πρόσωπο σε άλλο κράτος όπου υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να

πιστεύεται ότι αυτό το πρόσωπο θα κινδυνεύσει να υποστεί βασανιστήρια". Εξάλλου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ απαγορεύονται βασανιστήρια και κάθε άλλη μορφή απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης. Επίσης, κατά το άρθρο 7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα απαγορεύεται η απέλαση/έκδοση ατόμου σε χώρα, όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή άλλη μορφή απάνθρωπης, εξευτελιστικής ή σκληρής τιμωρίας ή μεταχείρισης. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 19 παρ. 2 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης "Κανείς δεν μπορεί να απομακρυνθεί, να απελαθεί ή να εκδοθεί προς κράτος όπου διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση". Ειδικότερα α) απάνθρωπη είναι η μεταχείριση που αδικαιολόγητα και σκόπιμο επιφέρει σοβαρή οδύνη, ψυχική ή σωματική, όχι ακραία σε ένταση ή οξύτητα, β) εξευτελιστική είναι η μεταχείριση που ταπεινώνει, ένα άτομο κατάφωρα απέναντι στα άλλα και απέναντι στον εαυτό του, ή το υποχρεώνει να ενεργεί παρά τη θέλησή του ή τη συνειδήσή του και γ) βασανιστήρια είναι η απάνθρωπη μεταχείριση που γίνεται με καθορισμένο τρόπο και συγκεκριμένο σκοπό, όπως η απόσπαση πληροφοριών ή ομολογίας, ή η επιβολή ποινής, ως επιβαρυντική μορφή απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης ενός ατόμου. Αρκεί δε η ύπαρξη εύλογης υπόνοιας για κακομεταχείριση, ανεξάρτητα από το ποιος διατυπώνει τον ισχυρισμό αυτό, έστω και χωρίς επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ή υπόδειξη από το θύμα των υπολόγων, καθώς και η μη διερεύνηση από τις εθνικές Αρχές υποβαλλόμενων καταγγελιών για μακρά χρονική περίοδο. Τέλος, μετά την κύρωση από την Χώρα μας των έκτου και δέκατου τρίτου πρωτοκολλώντας Ε.Σ.Δ.Α με τους αντίστοιχους νόμους 2610/1998 και 3289/2004 και την πλήρη κατάργηση με αυτά της θανατικής ποινής, το δικαίωμα στη ζωή οποιουδήποτε ατόμου είναι απόλυτο, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 3 της Ε.Σ.Δ.Α, κανείς δεν επιτρέπεται να υποβληθεί σε βασανιστήρια, ούτε σε ποινές ή μεταχείριση απάνθρωπη και εξευτελιστική. Στην προκείμενη περίπτωση από την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, δηλαδή, τις καταθέσεις των μαρτύρων της εκζητουμένης, τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στη δικογραφία, σε συνδυασμό και με όσα εξέθεσε η εκζητουμένη, προέκυψαν τα ακόλουθα: Με το υπ1 αριθμ. 50319 οικ. ΦΕΑ 1930/28-6-2019 έγγραφο του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, διαβιβάσθηκε στον Εισαγγελέα Εφετών Θράκης, το υπ' αριθμ. 900/5602/20 από 12-6-2019 αίτημα του Δικαστή και Επόπτη του Τμήματος Διεθνών Υποθέσεων του Δικαστικού Σώματος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν το οποίο είχε διαβιβασθεί στο Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ελλάδος με το υπ' αριθμ. ...99-47118/2019/4-6-2019 έγγραφο της Interpol. Με το εν λόγω αίτημα ζητείτο η έκδοση της ανωτέρω εκζητουμένης, διωκόμενης, δυνάμει του υπ' αριθμ. 970995/2019 εντάλματος σύλληψης του 2ου Κλάδου Δημόσιου και Επαναστατικού Ανακριτικού Γραφείου της πόλης GQLPAYGAN στο Ιράν, προκειμένου να δικασθεί, σύμφωνα, με την εκκαλουμένη, για τις αξιόποινες πράξεις α) της αρπαγής ανηλίκου (6χρονης θυγατέρας της) και β) της πλαστογραφίας, (ταξιδιωτικών εγγράφων) που φέρεται ότι τέλεσε τον Δεκέμβριο του έτους 2018 στο Ιράν, οι οποίες προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 523, 535 και 621 του Ισλαμικού Ποινικού Κώδικα. Η εκζητουμένη συνελήφθη στις 4-6-2019 στην Ορεστιάδα, επειδή διωκόταν σε διεθνές επίπεδο, με σκοπό την έκδοση της στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, δυνάμει της υπ' αριθμ. Α-826/22-1-2019 Ερυθράς Αγγελίας Διεθνών Αναζητήσεων της Interpol και αυθημερόν προσήχθη στον Εισαγγελέα Εφετών Θράκης, όπου συνετάγη η υπ' αριθμ. 129/2019 έκθεση προσαγωγής και

βεβαιώσεως των στοιχείων ταυτότητος της. Η ανωτέρω κρατήθηκε αρχικά με την υπ' αριθμ. 128/2019 εντολή προσωρινής συλλήψεως του ιδίου Εισαγγελέα και στη συνέχεια με το υπ' αριθμ. 201/1-7-2019 ένταλμα συλλήψεως και προσωρινής κρατήσεως της Προέδρου Εφετών Θράκης και η υπόθεση εισήχθη στο Συμβούλιο Εφετών Θράκης, καθόσον η εν λόγω εκζητούμενη, δεν συναινούσε στην έκδοσή της, παρέστη δε σ' αυτό με συνήγορο. Το παραπάνω Συμβούλιο, με την υπ' αριθμ. 29/2019 απόφασή του γνωμοδότησε για την έκδοση της εκζητούμενης ... του ... και ... υπηκόου ..., στο Κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, προκειμένου αυτή να δικασθεί, για τα αναφερόμενα στην αρχή της παρούσας αδικήματα, πράξεις αξιόποινες και κατά την ελληνική ποινική νομοθεσία, και συγκεκριμένα, σύμφωνα με τις διδάξεις του Ισλαμικού Κώδικα η απαγωγή ενός προσώπου τιμωρείται κατ' άρθρο 621 του Ισλαμικού Ποινικού Κώδικα με φυλάκιση από πέντε έως δεκαπέντε έτη και εάν το απαχθέν πρόσωπο είναι κάτω από 15 έτη θα καταδικαστεί στη μέγιστη τιμωρία, ενώ σύμφωνα με τα άρθρα 523 και 535 του Ισλαμικού Ποινικού Κώδικα η πλαστογραφία τιμωρείται με ποινή φυλακίσεως από 6 μήνες έως τρία έτη ή χρηματικό πρόστιμο έως 18 εκατομμύρια ριάλ. Εξάλλου και κατά την Ελληνική Νομοθεσία οι ως άνω πράξεις είναι αξιόποινες και τιμωρούνται η πράξη της αρπαγής από ανιόντα με ποινή φυλακίσεως τουλάχιστον ενός έτους (άρθρο 324 παρ. 2-1 του Π.Κ.) και η πράξη της πλαστογραφίας (άρθρο 216 παρ. 1 του Π.Κ.) με ποινή φυλακίσεως και χρηματική ποινή. Συνεπώς πρόκειται για πράξεις που τιμωρούνται από τους νόμους, τόσο του Κράτους το οποίο ζητεί την έκδοση (Ιράν), όσο και του Κράτους από το οποίο ζητείται αυτή, με ποινή στερητική της ελευθερίας άνω των δύο ετών (το μέγιστο όριο), για τις οποίες επιτρέπεται η έκδοση, κατά τις διατάξεις του άρθρου 437 στοιχ. α' εδ. πρώτο του ΚΠΔ. Με τους προβαλλόμενους λόγους έφεσης η εκκαλούσα - εκζητούμενη ισχυρίσθηκε ότι η εκκαλούμενη απόφαση εσφαλμένα Α) δέχθηκε ότι υφίστανται οι τυπικές προϋποθέσεις για την έκδοσή της στο Ιράν, καθόσον ήταν δικαιούχος διεθνούς προστασίας, άλλως επικουρικής προστασίας, Β) δεν δέχθηκε ότι υπήρχε βάσιμος φόβος να υποστεί βασανιστήρια, ή άλλης μορφής απάνθρωπη, εξευτελιστική ή σκληρή τιμωρία ή μεταχείριση, κατά τη διάρκεια της κράτησής της στο Ιράν, Γ) δεν δέχθηκε ότι απαγορευόταν η έκδοσή της, λόγω της αρχής της μη επαναπροώθησης και απαγόρευσης απέλασης, καθόσον διαρκούσε η εξέταση του αιτήματος ασύλου, και Δ) δεν δέχθηκε ότι τη μη έκδοσή της επέβαλε το βέλτιστο συμφέρον της ανήλικης (εξάχρονης) κόρης της Ν. Σ. του Α., την οποία συνόδευε κατά την είσοδο της στην Ελλάδα, διατηρώντας τη νόμιμη επιμέλεια αυτής. Από την επισκόπηση των πρακτικών της εκκαλουμένης προκύπτει ότι, το περιεχόμενο των ανωτέρω λόγων εφέσεως ταυτίζεται με τους ισχυρισμούς τους οποίους προέβαλε η εκζητούμενη στο πρωτοβάθμιο Συμβούλιο Εφετών Θράκης. Ωστόσο, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στις μείζονες σκέψεις της παρούσας οι ισχυρισμοί αυτοί, κατά το μέρος που αποτελούν τους υπό στοιχ. Α, Γ' και Δ' λόγους εφέσεως, απορρίφθηκαν με πλήρη, σαφή και ορθή αιτιολογία, όπως διαλαμβάνεται αναλυτικά στο σκεπτικό της εκκαλουμένης, με βάση τις ισχύουσες, για τη συγκεκριμένη περίπτωση νομικές διατάξεις, ύστερα από ορθή εκτίμηση των περιστατικών που προέκυψαν και των σχετικών δικαιολογητικών εγγράφων. Επομένως, εφόσον δεν προκύπτει κάποιο ουσιαστικό ή νομικό σφάλμα που να προσάπτεται στην εκκαλουμένη, προβαλλόμενο με τους υπό στοιχ. Α', Γ και Δ' λόγους εφέσεως και σχετιζόμενο άμεσα με την προκείμενη έκδοση, οι λόγοι αυτοί είναι ουσία αβάσιμοι και απορριπτέοι. Αντιθέτως, όσον αφορά τον υπό στοιχ.Β' λόγο εφέσεως, πιθανολογείται ότι σε περίπτωση έκδοσης της εκζητούμενης - εκκαλούσας, υπάρχει ο κίνδυνος μιας αντίθετης προς τα ανθρώπινα δικαιώματα

απάνθρωπη και εξευτελιστική συμπεριφοράς κατά το χρόνο της κράτησής της από τις αστυνομικές και σωφρονιστικές αρχές του Ιράν. Επίσης, διαφαίνεται υπαρκτός ο κίνδυνος, με βάση τα ίδια στοιχεία, να υποβληθεί η εκζητούμενη σε βασανιστήρια και σε μεταχείριση απάνθρωπη και εξευτελιστική αλλά και να επιβληθεί σ' αυτή η μέγιστη ποινή (θανατική) και εν τέλει να κινδυνεύσει η ζωή της. Ακόμη προέκυψε ότι η θέση της έχει επιβαρυνθεί, λόγω της συμμετοχής της σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, ως θύμα ενδοοικογενειακής βίας (κακοποίηση από μέλους του συζύγου της), αλλά και επειδή, ως Ιρανή, που διέφυγε από τη χώρα της και ζήτησε άσυλο στην Ελλάδα θεωρείται από τις Ιρανικές Αρχές ως εχθρός του καθεστώτος του Ιράν και υπάρχει βάσιμος φόβος ότι θα κατηγορηθεί για διάδοση ψευδούς προπαγάνδας, βλασφημία κατά του "προφήτη" και αντικαθεστωτική δράση, με συνέπεια να υποστεί κακομεταχείριση και βασανιστήρια (βλ. κατάθεση Α.Δ.) και κίνδυνο να της επιβληθεί ακόμη και η θανατική ποινή. Προς τούτο πέραν των σχετικών με τα ανωτέρω καταθέσεων των εξετασθέντων μαρτύρων πρέπει να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη για την κρίση του δικαστηρίου και τα σχετικά για την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν. Ψηφίσματα τόσο της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών (17-12-2018), όσο και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (19-9-2019, 14-3-2019, 13-12-2018, 31-5-2018, 3-4-2014, 8-10-2015 και 17-11-2011), αναφορικά με την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη χώρα αυτή, δηλαδή, τις συνεχείς παραβιάσεις που αναφέρονται: 1)στην επιβολή πολυετών καθειρήσεων ή και θανατικής ποινής σε άτομα που κρατούνται αυθαίρετα για δημόσια διαμαρτυρία κατά πράξεων του καθεστώτος, 2)στην επιβολή απάνθρωπων και εξευτελιστικών ποινών (μαστιγώσεων, λιθοβολισμού κ.λπ.) σε άτομα που συμμετείχαν σε ειρηνικές διαμαρτυρίες για εργασιακά τους δικαιώματα και τα οποία κατηγορήθηκαν για "συγκεντρώσεις και συμπαιγνία διάπραξης εγκλημάτων κατά της εθνικής ασφάλειας", "προπαγάνδα κατά του κράτους" και "διατάραξη της δημόσιας τάξης", 3)στην παρατεταμένη περίοδο απομόνωσης και ανακρίσεων, μη τήρηση νομιμότητας, μη διεξαγωγή δίκης και πολυετείς ποινές κάθειρξης με βάση ασαφείς ή απροσδιόριστες κατηγορίες περί "εθνικής ασφάλειας" και "κατασκοπείας" και από κρατικά υποστηριζόμενες εκστρατείες δυσφήμισης φυλακισμένων, 4)στις απάνθρωπες και ταπεινωτικές συνθήκες φυλάκισης και έλλειψης επαρκούς πρόσβασης σε ιατρική περίθαλψη κατά τη διάρκεια της φυλάκισης, 5)στην καταπίεση των γυναικών στην άσκηση των δικαιωμάτων τους (ελεύθερης έκφρασης, του συνεταιρίζεσθαι και συνέρχεσθαι ειρηνικώς), προτρέποντας, παράλληλα, τις ιρανικές αρχές να αναθεωρήσουν τις νομικές διατάξεις που εισάγουν διακρίσεις κατά των γυναικών και ειδικότερα αυτές που σχετίζονται με την προσωπική τους κατάσταση και την άσκηση κάθε μορφής έμφυλης βίας κατ'αυτών κ.λπ. Με βάση, λοιπόν, τις πιο πάνω παραδοχές με το να δεχθεί η εκκαλούμενη τα αντίθετα, έσφαλε και επομένως είναι βάσιμος ο Β' λόγος έφεσης.

Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση ως βάσιμη και κατ'ουσίαν, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση και να γνωμοδοτήσει το παρόν Δικαστήριο (σε Συμβούλιο) κατά της έκδοσης της εκκαλούσας - εκζητούμενης, καθώς, επίσης, και να διαταχθεί η άρση της κρατήσεώς της και η απόλυσή της από τις φυλακές, εκτός αν κρατείται για άλλη αιτία.



## ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται τυπικά και ουσιαστικά την από 4-9-2019 έφεση (με στοιχεία 781/2019) της ... του ... και ..., υπηκόου .... που γεννήθηκε στις ... στο Ιράν, κατοίκου ομοίως και ήδη κρατουμένης στο Γ.Κ. Κράτησης ....., κατά της απόφασης 29/2019 του Συμβουλίου Εφετών Θράκης.

Εξαφανίζει την εν λόγω απόφαση με την οποία το Συμβούλιο Εφετών Θράκης γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεως της ως άνω εκζητούμενης στο κράτος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν προκειμένου να διωχθεί για τις αξιόποινες πράξεις α) της αρπαγής ανηλίκου και β) της πλαστογραφίας, που φέρεται ότι τέλεσε στο Ιράν τον Δεκέμβριο του 2018 και οι οποίες προβλέπονται και τιμωρούνται από τα άρθρα 523, 535 και 621 του Ισλαμικού Ποινικού Κώδικα. Γνωμοδοτεί ότι δεν πρέπει να εκδοθεί στο εν λόγω κράτος η άνω εκζητούμενη προκειμένου να διωχθεί ποινικά για τις πιο πάνω πράξεις. Αίρει την κράτηση της εκζητούμενης διαταχθείσα με το με αριθμό 201/19 ένταλμα σύλληψης της Προέδρου Εφετών Θράκης και διατάσσει την απόλυσή της από τις φυλακές, εκτός αν κρατείται για άλλη αιτία. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Οκτωβρίου 2019. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 29 Οκτωβρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ